

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΟΥ Β. ΒΕΡΣΕΖΙΟ

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΕΙΝΕ τὸ στερνὸ ἡλιοθασίλεμα, ἡ τελευταία στιγμή πού θά εἶτανε μαζί, κ' εἶχαν πάει στοῦ μοναχικοῦ θράχου ν' ἀποχαιρετιστοῦν. Ἐκεῖνος θάσταγε τὸ σακκοῦλι στὸν ὦμο καὶ τὸ ραβδί στὸ χέρι, ἐκείνη οὔτε τὸ κόκκινο μαντῆλι εἶχε φορέσει γιὰ νὰ τῆς προφυλάξῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ τῆς νύχτας τῆς ὄρουσας. Τὸ θουνὸ εἶχε μισοσκοτεινιάσει καὶ μόνο ἀπὸ πάνω τους θρισκόταν ἕνα συννεφάκι μὲ χρῶμα τῆς φωτιᾶς καὶ στὸν κάμπο κάτω, τρεμουλιαστὸ καὶ χλωμὸ κ' αὐτὸ, ἀπλωνόταν τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Δεξιά, πίσω ἀπὸ μιὰ δίπλα τοῦ θουνοῦ, καπνὸς ἀλαφρὸς βγαίνοντας ἀπὸ τὶς καλύβες, ἔδειχνε πὼς ἡ φωτιὲς ἦσαν ἀναμμένες τὴν ὥρα ἐκείνη γιὰ τὸ θραδυνὸ φαί. Ἀριστερὰ οἱ ξύλινοι σταυροὶ τοῦ κοιμητηρίου λαμπύριζαν ἀπὸ μιὰ ψιλή γραμμὴ ἀσημένια, πούχυνε σ' αὐτοὺς τὸ γλυκὸ καὶ λιγιστὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Ἀγκαλιάστηκαν σφιχτά, κ' ἐκεῖνος τῆ φίλησε πρῶτα στὸ μέτωπο, ἔπειτα στὰ μάτια, ὕστερα στὸ στόμα. Δὲν ἔκλαιγαν, μὰ στὴ θαθεῖα σιωπῇ, πού ἦταν γύρω ἀπλωμένη, ἀκουγόταν τῶν καρδιῶν τους τὰ χτυπήματα. Ἄξαφνα ἐκεῖ, πού ἦσαν ἔτσι ἀγκαλιασμένοι, ἀπὸ μιὰ κοντινὴ τους ἀγκαθιά ἄρχισε νὰ κελαϊδάῃ ἕνα ἀηδόνι. Τὸ κελαϊδῆμα ὅμως ἐκεῖνο δὲν ἦταν σὰν τῶν ἄλλων ἀηδονιῶν, ἀλλὰ πιὸ θλιβερό, πιὸ τρυφερό, ἔμοιαζε παράπονο ἀπαρηγόρητο.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι τ' ἀκούσαν σωπαίνοντας καὶ τὰ δάκρυα πρόβαλαν στὴν ἄκρη τῶν ματιῶν τους καὶ τῶν δυὸ, κ' ἄργα - ἄργα ἔσταξαν στὰ μάγουλά τους. Τ' ἀηδόνι σῶπασε.

— Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντα καὶ θὰ μὲ περιμένῃς ὡς πού νὰ γυρίσω, δὲν εἶνε ἀλήθεια; εἶπε τότε ὁ νέος.

— Θὰ σ' ἀγαπῶ πάντα καὶ θὰ σὲ περιμένω, ἀπάντησεν ἐκείνη.

Ἀκούστηκε τότε ἕνα ἑλαφρὸ χτύπημα φτερῶν. Τ' ἀηδόνι φτερούγισε κ' ἦρθε νὰ καθῆσθαι σ' ἕνα δέντρο κοντινερὰ τους, στὸ πιὸ κοντινὸ κλαδί. Μ' ὄλο τὸ λίγο φῶς, τὸ εἶδαν κ' οἱ δυὸ πὼς τοὺς κύτταζε μὲ τὰ μαῦρα καὶ ζωηρὰ ματάκια του. Ὑστερα ἄρχισε πάλι τὸ θλιβερὸ τραγοῦδι του, πιὸ ἀπαρηγόρητο ἀπὸ πρῶτα.

— Τ' ἀκούς ἐκεῖνο τ' ἀηδόνι; εἶπεν ἐκεῖνος. Κελαϊδάει τὴ λύπη μας. Εἶνε μάρτυρας στοὺς λόγους σου καὶ θάρρη νὰ μοῦ τὸ εἰπῇ ἂν ἔμε προδώσης.

— Προτοῦ ἔρθῃ νὰ σοῦ πῇ τὴν προδοσίαν μου, θάρρη νὰ σοῦ μάθῃ τὸ θάνατό μου, εἶπεν ἐκείνη. Κύττα δὴ! Θὰ μ' εὔρης ἢ ἐκεῖ στὴν καλύβα τοῦ πατέρα μου, ἢ, ἂν πεθάνω, στὸ κοιμητήρι, κοντὰ στὴ μάνα μου.

Τ' ἀηδόνι ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ψιλή, τρεμουλιαστὴ καὶ πέταξε γρήγορο στὸ θάθος τοῦ λειθαδιοῦ, ὅπου τὸ σκοτάδι ἦταν πιὸ βαθύ.

Οἱ δυὸ ἀγαπημένοι χώρισαν. Ἐκεῖνος πῆρε τὸ δρόμο κατὰ τὴ δύση γιὰ νὰ περάσῃ ἐκεῖνα τὰ ψηλὰ θουνά, κ' ἐκείνη μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη σὰν ἀπὸ χέρι σιδερένιο, κάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο.

Πέοσαν χρόνια. Ἐκεῖνος δούλευε, δούλευε, μὰ δὲν μπόρεσε νὰ θρῆ τὴν τύχη του, κ' ἄρχισε νὰ θαυμάζεται καὶ νὰ ἐπιθυμῇ περισσότερο τὴ μακρινὴ του πατρίδα καὶ τὴν ἀγάπη του, πού ἦταν μακριά. Γιατί δὲν τοῦστελναν καμμιά εἰδησιὰ ἀπὸ κεῖ κάτω; Τὸν ἐλησμόνησαν ὄλοι λοιπόν;... Κι' αὐτὴ ἀκόμα;...

Ἦταν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι μονάχος, ὅταν κόντευε νὰ νυχτώσῃ. Ἐνοιώθη στὴν καρδιά του μιὰ πίκρα.

Ἄξαφνα, μέσα στῆς νύχτας τῆ σιωπῇ, ἀκουσε μιὰ φωνή, φωνὴ ἀηδονιοῦ, γλυκεῖα, τρεμουλιαστὴ.

— Ἄ! φώναξε, εἶν' ὁ ταχυδρόμος, πού μοῦ φέρνει νέα ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη μου.

Κοντοζύγωσε στὸ δέντρο, πού τὸ πουλάκι ἦταν καθισμένο. Καὶ τὸ εἶδε νὰ τὸν κυττάξῃ μὲ τὰ μαῦρα ζωηρὰ ματάκια του. Ὑστερα ἄρχισε νὰ κελαϊδάῃ ἐκεῖνο τὸ λυπητερό, τὸ παραπονετικὸ, τὸ ἀπαρηγόρητο κελαϊδῆμα, τὸ ἴδιο τῆς θραδύας ἐκείνης τοῦ χωρισμοῦ.

— Εἶσαι σύ; τοῦ φώναξε ὁ νέος. Ἐρχεσαι λοιπὸν νὰ μοῦ εἰπῆς πὼς αὐτὴ μὲ πρόδωσε, πὼς σ' ἄλλου τώρα θρῖσκεται ἀγκαλιά; Πὼς στάθηκε τόσο ἐπιόρκη, ὥστε νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιὰ μας μέσα, ἀλλουνοῦ νὰ γίνῃ ταῖρι;

Τὸ κελαϊδῆμα ἔγινε πιὸ λυπητερό, πιὸ παραπονετικὸ, πιὸ ἀπαρηγόρητο. Κι' ἔλεγε τ' ἀηδόνι:

— Ἄ, ὄχι! δὲν τὴν εἶδα νὰ μῆ στὴν ἐκκλησιὰ μὲ φόρεμα μεταξωτὸ κεντημένο μὲ χρυσάφι στὸ λαιμὸ, καὶ στολισμένο μὲ κόκκινες κορδέλλες κ' ἄλλου νὰ γίνῃ ταῖρι. Νὰ τὴν πηγαίνουν τὴν εἶδα στὴν ἐκκλησιὰ ἔξῃ νέες σ' ἄσπρα ντυμένες καὶ πίσω ἀπ' αὐτὲς ἕνα γέρο νὰ κλαίῃ κ' ὄλο τὸ χωριό, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ν' ἀκολουθοῦν σὲ μιὰ μακρυὰ σειρὰ μὲ λαμπάδες ἀναμμένες καὶ νὰ κλαῖνε κ' αὐτοί. Καὶ τώρα ἐκεῖ στὸ κοιμητήρι, κοντὰ στῆς μάνας τῆς τὸ μνήμα, θρῖσκεται ἕνας τάφος ἀπὸ χῶμα νιοσκαμμένο.

Ἐκεῖνος χτύπησε μὲ τὸ χέρι τὸ μέτωπό του, θαρσαναστέναξε καὶ τίποτ' ἄλλο. Ἐτρεξε στὸ σπιτί, ξαναπῆρε τὸ σακκοῦλι καὶ τὸ ραβδί του καὶ ξανάκαμε τὸ δρόμο πού εἶχε καμωμένο ἀπὸ πολὺ καιρὸ γιὰ νὰ περάσῃ κείνα τὰ ψηλὰ θουνά πού ἦσαν κατὰ τὴ δύση τοῦ χωριοῦ του.

Περπάτησε, περπάτησε, περπάτησε. Ὅταν ἔφτασε εἶτανε θράδυ, ἡ καμινάδες κάπνιζαν, τὸ χλωμὸ τοῦ φεγγαριοῦ φῶς ἀσήμωνε καὶ πάλι τοὺς σταυροὺς τοῦ κοιμητηρίου ὅπως ὅταν ἀποχαιρετιοῦνταν γιὰ τελευταία, σ' ἀλήθεια, τελευταία φορὰ.

Πῆγε στὸ κατῶφλι τῆς καλύβας τοῦ πατέρα τῆς καὶ χτύπησε τὴν πόρτα πού ἦταν κλεισμένη. Χτύπησε δυὸ φορὲς ἀκόμα, μὰ κανεὶς δὲν τ' ἀπάντησε. Χτύπησε καὶ πάλι καὶ φώναξε μὲ τ' ὄνομά τους τὸν πατέρα καὶ τὴν κόρη.

— Ποιόνε ζητᾶς, καλὲ ἄνθρωπε; ρώτησε μιὰ γειτόνισσα, μισανοίγοντας τὸ παράθυρό τῆς. Ἡ κόρη πέθανε κ' ὁ πατέρας ἔφυγε.

Ἐκεῖνος δὲ ρώτησ' ἄλλο καὶ τραβήχτηκε. Πῆγε στὴν ἐκκλησιὰ, μὰ ἡ πόρτα εἶτανε μανταλωμένη. Σὰν πέρασ' ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ πρεσβυτέριο, φάνηκε μπροστά του τὸ κοιμητήρι πού ἦσυχον καὶ σιωπηλὸ φωτίζονταν ἀπὸ τὶς ἀδύνατες ἀχτίνες τοῦ φεγγαριοῦ. Βρῆκε τὴν πόρτα πού ποτὲ δὲν κλεινόταν, ἀνοιχτὴ, ὀρθάνοιχτη καὶ μῆκε. Ἀφοῦ ἔκαμε λίγα βήματα, τὸ πρῶτο πρᾶμα πού εἶδαν τὰ μάτια του εἶτανε μιὰ ἀξίνα, ἡ ἀξίνα τοῦ νεκροθάφτη. Τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ τράβηξε μπρός.

Γνώριζε τὸ μνήμα τῆς μάνας τῆς ἀγαπημένης του γιὰτι πολλὲς φορὲς εἶχε πάει μ' αὐτὴ σ' αὐτὸ γιὰ νὰ προσευχηθοῦνε. Σταμάτησε κεῖ μπροστά, μ' ἀμέσως λιποψύχησε, τούπεσε ἀπὸ τὰ χέρια ἡ ἀξίνα, κ' ἔπεσε κ' αὐτὸς γονατιστὸς κάτω.

Ἐκλαψε, ἔκλαψε μ' ὅσα δάκρυα εἶχε. Ἐπειτα ἔσκυψε στὸ νιοσκαφο χῶμα τόσο, πού τὰ χεῖλη του κόντευαν νὰ τ' ἀγγίξουν καὶ κάλεσε τὴν ὁμορφονιά μὲ τ' ὄνομά τῆς.

Στὴν ἀρχὴ τὴν καλοῦσε σιγά-σιγά, ὕστερα τ' ὄνομα ἐκεῖνο τ' ἄρεσε νὰ τὸ λέῃ, τοῦ φάνηκε πὼς μπόραγε νὰ τὴν προσκαλέσῃ ἐκείνη τὴν πεθαμένη, πὼς θάκανε κάτι ν' ἀναστηθῇ καὶ τὸ εἶπε δυνατὰ, τὸ φώναζε τόσες φορὲς μέσα στὴ σιγαλιά τῆς νύχτας. Τῷλεγε, καὶ τὸ θουνὸ, τὸ λειθάδι, ὁ κάμπος τοῦ κοιμητηρίου ὁ θαθὺς, οἱ ξύλινοι σταυροὶ, τ' ἀντιλαλοῦσαν.

— Ἀπάντησέ μου! Ἀπάντησέ μου! φώναζε σὰν τρελλός. (Συνέχεια στὴ σελίδα 55)

Μὲ τὴν καρδιά σφιγμένη κάθησε κάτω ἀπὸ ἕνα δέντρο

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 41)

"Αξαφνα μιά φωνή φιλή-φιλή βγήκε από τον τάφο μέσα. "Άκουσε νά μουρμουρίζη τ' όνομά του.

— Εϊσ' αλήθεια πεθαμένη; φώναξε τότε. Γιατί νά πεθάνης; Ζωντανή έπρεπε νά με περιμένης. Έγώ περίμενα στό γυρισμό μου νά μου δώσης τής αγάπης τ' ό φίλι. Τ' ό θέλω! Δός μου το, τ' ό φίλι τής αγάπης σου.

* * *

Στή σιγαλιά τής νύχτας, στό χλωμό του φεγγαριού φώς, ανάμεσ' από τούς ζύλινους σταυρούς, άκούστηκε τότε ή φιλή φωνή νά λέη:

— Έγώ πέθανα, σ' όμως νά μη με λησμονήσης, αλλά νά παρηγορηθής και νά ζήσης. Τ' ό έπιθυμώ και σ' παρακαλώ μην έπι... νεις. Τής αγάπης τ' ό φίλι δέν μπορώ πειά νά σου τ' ό δώσω. Στα δικά σου χείλη, πού απ' άνθια ευωδιάζουν, εϊν' ή δροσιά τής ζωής, ενώ τ' ό στόμα τ' ό δικό μου μυρίζει χρώμα και τ' ά σκουλήκια τ' ό φιλούν. Μιά άλλη θά σου τ' ό δώση τ' ό φίλι, καλέ μου!...

...Φορώ πάντα στό δακτυλό μου τ' ό δαχτυλάκι πού μου χάρισες, μα τ' ό δαχτυλό μου λιώνει όλοένα. Πάρτο και δός το σ' έ μιάν άλλη, αλλά π' ός τής νά παρακαλή και γιά μένα.

... Έχε γειά! Πήγαινε κι' άφησέ με νά λυώσω στό μνήμα μου, μόνο θυμού νά παρακαλής και σ' για μένα!

Έκείνος άκουσ' ένα-ένα τα λόγια αυτά, όπως τ' ό ξερό χρώμα ρουφάει τις σταλαματιές τής ψιχάλας. "Ύστερα τούρθε σάν τρέλλα, σ' ά μανία. Πήρε σ' ά χέρια τήν άζίνα και σκάφτοντας, σκάφτοντας, βρήκε σ' έ λίγο τήν κάυσα και τήν ξεσκέπασε.

Η ώχρες του φεγγαριού άχτίδες χύσηκαν καλόβολες κι' άπαλές νά χαϊδέψουν τ' ό χλωμό τής πρόσωπο με τ' ά μισολυωμένα χείλη. Μ' εκείνο τ' ό φώς έλαμψε σ' ά χέρια τής και τ' ό δαχτυλάκι τ' ά ρραβώνα.

Έκείνος έμπεξε μιά φωνή:

— Θέλω νά σ' έ φιλήσω! Θέλω νά σ' έ φιλήσω! κι' έπεσε μέσ' στό μνήμα φιλώντας τήν.

Και δέν ξαναβγήκε από κεί.

Κι' έν' άηδόνι πήγε και κάθησε στό κοντινότερο δέντρο, στό πιό χαμηλό κλαδί, κι' άφου έβγαλε μιά φωνή θασαχτή, φιλή, τρεμουλιαστή, άρχίνησε τ' ό κελάιδημα πού ποτέ δέν άκούστηκε πιό λυπητερό, πιό παραπονετικό, πιό άπαρηγόρητο.

B. ΒΕΡΣΕΖΙΟ

Η ΖΩΗ ΜΟΥ

(Συνέχεια από τη σελίδα 47)

νέα τής Μοντάνα πού έγινε κατόπι άρραβωνιαστικιά μου. Η γυναίκες όμως αγαπούν, καθώς ξέρετε, μόνο τούς δυνατούς κι' άπιστους άνδρες. "Έτσι κι' ή Μπέτυ μ' έγκατέλειψε γιά νά παντρευθ' ένα φαρμακοποιό, πού κάθε Κυριακή έπαιζε ραγκμπυ κι' ήταν δυνατός σάν ταύρος.

Αυτό τ' ό μάθημα δέν τ' ό λησμόνησα ποτέ στή ζωή μου. Κ' ίσως σ' αυτό νά όφειλω σήμερα τις αισθηματικές έπιτυχίες μου... Γιά νά παρηγορηθώ εκείνη τήν έποχή έγινε δημοσιογράφος τόν «Έντεπαντάν». Μιά μέρα όμως τ' ά παράτησα και μ' έκατό δολάρια στήν τσέπη έπήγα στό Λός Αντζελες. Έκεί έκανα τόν πλάνοδιο φωτογράφο, τόν ύπαλληλο σ' ένα πρακτορείο δημοσιεύσεων και τέλος προσελήφθη σ' ά στούντιο γιά νά παίζω τούς ρόλους κάουμπόυς.

Οί γονείς μου νόμιζαν ότι είχα πεθάνει. "Άλλωστε δέν ήθελα νά τούς ζητήσω νά με βοηθήσουν. Είχα έμπιστοσύνη στήν τύχη μου. "Ήξερα ότι μιά μέρα θά πετύχω. Και πράγματι, έπειτα από άρκετό καιρό με πρόσεξε ό σκηνοθέτης Χένρυ Κινγκ και μου πρότεινε τ' ό δεύτερο άνδρικό ρόλο σ' ένα έργο πού πρωταγωνιστούσε ό Ρόναλντ Κόλμαν και ή Βίλμα Μπάνκυ. "Ύστερα;... "Ε, ύστερα ήρθε ή έπιτυχία. "Επαιξα σ' ένα σωρό έργα με τήν Κλάρα Μπούου, με τήν Λούπε Βελές και άλλες. Τ' ό 1930 γύρισα τ' ό «Μορόκκο» κι' έγινε από τότε ό καλύτερος παρτεναίρ τής Μάρλεν Ντ' έτριχ και φυσικά πρώτος «άστέρας» στό κινηματογραφικό στερέωμα τ' ό Χόλλυγουντ.

Αυτή εϊνε ή πραγματική βιογραφία μου. "Όσο τώρα γιά τούς έρωτές μου, άς μου έπιτραπή νά μη σ' άς μιλήσω γι' αυτούς. Μπορεί νά είμαι σκληρός και άκαρδος, μπορεί νά θεωρώ τόν έρωτα μιά τρελή περιπέτεια, αλλά δέν είμαι άδιάκριτος. Γι' αυτό θά σ' άς παρακαλέσω νά μην έπιμείνετε.

ΓΚΑΡΥ ΚΟΥΠΕΡ.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

(Συνέχεια από τη σελίδα 53)

στήν πορτα τήν κίτρινη βαλίτσα του Φερνάν. Είχε ξαναγυρίσει λοιπόν; Σίγουρα θά βρισκόταν στήν ταβέρνα και θά πήγαινε στό σπίτι όταν θά μεθούσε έντελώς. Φώναζε τήν μητέρα τής με δυνατές κραυγές.

— Ξαναγύρισε! τής εϊπε. Εϊν' έδώ. Είμαι βέβαιη π' ός ήρθε νά μ' άς σκοτώση.

— Κρύψου! τήν ίκέτευσε ή κυρά Μπαρνιέ. Πήγαινε σ' ής γειτόνισσας!

Είχαν κυριευθ' από πραγματικό πανικό, μα ή Ζινέττα δέν ήθελε ν' άφήση μόνη τήν μητέρα τής. "Εκλεισε τ' ά παντζούρια, σούρτωσε τήν πόρτα και πήγε και κάθησε κοντά στή φωτιά χωρίς ν' άναψη τή λάμπα. Η βραδεία πέρασε μέσα σ' έ μιά βαρειά σιωπή. Μά κανένας δέν φάνηκε.

* * *

Όυτε τήν άλλη μέρα φάνηκε πουθενά ό Φερνάν.

Όχτώ μέρες πέρασαν κι' ή βαλίτσα του εξακολουθούσε νά μένη άκόμα μπροστά στό κατώφλι. Η κυρά Μπαρνιέ εϊπε στήν κόρη τής:

— Εϊνε περίεργο. Ο Φερνάν δέν φάνηκε άκόμα... Κανένας δέν τόν εϊδε... Τι λές, ρίχνουμε μιά ματιά στή βαλίτσα;

Η Ζινέττα πήρε άμέσως τήν βαλίτσα και τήν άνοιξε. Είχε μερικά κουρέλια κι' ένα φύλλο χαρτί κολλημένο από μέσα: "Ήταν μιά έπιστολή του Φερνάν πού έλεγε:

«Άποφάσισα νά φύγω με μερικούς άλλους μετανάστες γιά τήν Άφρική — τής έγραφε. Μά αν πάω εκεί κάτω θά πεθάνω, γιατί είμαι κιόλας άρρωστος. Έκτός αν θέλης εϊσ' νά με πάρης πάλι κοντά σου. "Ω! άλλαξα πολύ, Ζινέττα μου. Θά περιμένω τήν άπάντησί σου στό σταθμό. Θά είμαι κρυμμένος πίσω απ' τούς θάμνους γιά νά μη με δ' ή κανείς. Σ' έκετεύω, έλα. "Αν δέν έρθης, θά φύγω, όπως σου εϊπα, γιά τήν Άφρική. Θά πάω τ' ό τραίνο τών έντεκα. "Έχω μέρες νά φάω. Π' ός στή μαμά Μπαρνιέ π' ός και τ' ό φαί τ' ό σ' άλου άκόμα θά μ' ευχαριστούσε. Λοιπόν, ώρεβουάρ, σ' έ περιμένω στό σταθμό!...»

Όταν ή Ζινέττα τελείωσε τ' ό διάβασμα αττης τής έπιστολής και κατάλαβε π' ός ό Φερνάν εϊχε φύγει όριστικά μισοπεθαμένος απ' τήν πείνα, πλάγιασε στό κρεβάτι τής, σκέπασε με τ' ό σεντόνι τ' ό κεφάλι τής, έφραξε τ' ά αυτιά τής, μα δέν μπόρεσε ούτε νά κοιμηθ' ή, ούτε νά ήσυχάση. Κάθε τόσο σηκωνόταν κι' ήθελε νά τρέξη στό σταθμό. Τής φαινόταν π' ός θά τόν εύρισκε εκεί, εκεί όπου τήν περίμενε π' ός όχτώ ήμερών. Η μητέρα τής τής έλεγε:

— Μή βγαίνεις. Έχεις πυρετό. "Αν δέν εϊχε φύγει, θ' άρχόταν. Τ' ό γράμμα εϊνε καθαρό. "Αν θέλης νά πάω εγώ στό σταθμό, πηγαίνω.

Η Ζινέττα σκεφτόταν και ψιθύριζε:

— Εϊνε πολύ άργά.

Και μολοντί ήταν γερή και δυνατή, ό καϋμός τής σ' άθθηκε πιό γερός και πιό δυνατός και τήν σκότωσε.

Η κυρά Μπαρνιέ, μένοντας μόνη, πέρασε θλιβερά γεράματα. Πηγαίνει συχνά στις γειτόνισσες γιά νά διώξη τήν πληξι τής, μα φλυαρεί και λέει αδιάκοπα σ' όλον τ' ό κόσμο, χωρίς νά παραλείπη καμμιά λεπτομέρεια, με τ' ά ίδια λόγια, με τις ίδιες χειρονομίες, τήν ιστορία τής κόρης τής και τ' ό δυστυχισμένου Φερνάν. Κι' όταν φτάνη στό τέλος, ή φωνή τής κόβεται και κλαίει, κλαίει άπαρηγόρητα.

Ο ΤΣΑΡΛΙ ΤΣΑΠΛΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ !...

(Συνέχεια από τη σελίδα 17)

του εϊπε γελώντας:

— "Ωλ ράιτ, Τσάπλυ, ώλ ράιτ!... "Ήσουν θαυμάσιος!...

Όταν όμως γυρίσαμε στό ξενοδοχείο, ό Τσάρλυ ήταν δύσθυμος.

— Λοιπόν; μου εϊπε. Δέν θέλεις ένα παιδί;

— Μά Τσάρλυ, του εϊπα. Είμαι άκόμα τόσο νέα!

— Εϊσαι μιά έγωϊστρια! Φοβάσαι μήπως χαλάσης τ' ό Τα μάτια του είχαν μιά άγρια έκφραση. Έγώ άπέφυγα νά του δώσω μιά άπάντησι. Έκείνος όμως φώναζε:

— Άπάντησέ μου, λοιπόν! Άπάντησέ μου!...

Όμολογώ ότι τόν φοβήθηκα και ξέσπασα σ' έ λυγμούς. Ο Τσάρλυ με κ' ότταζε και χαμογελούσε θριαμβευτικά.

Έκείνο τ' ό βράδυ έφυγα κι' έπήγα στό ξενοδοχείο πού έμενε ή μητέρα μου. Τήν άλλη μέρα ό Τσάπλυ ήρθε και μου ζήτησε συγγνώμη. Μά έμεινε ό ίδιος: φιλάργυρος, δ' έύθυμος και νευρασθενής. Γι' αυτό, όταν έφυγε γιά τήν Άμερική, άρνήθηκα νά πάω μαζί του στό Χόλλυγουντ.

ΜΑΙΥ ΡΗΒΣ